

Robert Sheckley
Milk Run

- Няма да ни се предостави втори такъв случай - каза Арнолд. - Огромни печалби, минимален начален капитал, бърза възвращаемост... Слушаш ли ме изобщо?

Ричард Грегър кимна уморено. В кантората на "AAA - ОПС" - Астронавтската антиентропийна агенция за опазване на природната среда - бавно се точеше поредният тягостен ден, който с нищо не се отличаваше от върволицата скучни дни напоследък. Грегър редеше пасианс. Колегата му Арнолд седеше зад писалището, качил краката си върху купчината неплатени сметки.

През стъклената врата се виждаха сенките на минаващите хора, тръгнали към "Марсианска стомана", "Неоримски новости", "Алфа Дюар Продъкшън" и други офиси, разположени на същия етаж.

Прашната стая на "AAA - ОПС" оставаше все така тиха и пуста.

- Какво чакаме? - извиси се гласа на Арнолд. - Хващаме ли се за тая работа или не?

- Това не е по нашата част - отговори Грегър. - Ние сме специалисти по безопасност на планети! Да не би да си забравил?

- На никого не му е притрябвала тая безопасност - парира Арнолд.

За съжаление казваше самата истина.

След успешното прочистване на Призрак V от въображаемите чудовища, агенцията преживя кратък подем. Обаче съвсем скоро космическата експанзия спря. Хората се заеха с увеличаване на добивите, строеж на градове, разораване на ниви, прокараване на пътища и така нататък.

Все някога изследователската дейност щеше да се възобнови. Докато имаше какво да се усвоява, човечеството щеше да търси нови светове. Но точно сега работите на фирмата вървяха зле. Едва ли можеше да бъде по-зле.

- Трябва да гледаме на нещата в перспектива - каза Арнолд. - Хората си живеят на светли, слънчеви планети. Трябват им домашни животни, които ще им закараме - той направи драматична пауза - ние с теб!

- Не сме оборудвани за превоз на добитък - възрази Грегър.

- Имаме ракета. Какво повече ти трябва?

- Всичко. Най-вече знания и опит. Превозването на живи животни в космоса е много деликатна работа. Това е работа за специалисти. Какво ще правиш, ако някъде между Земята и Омега IV кравата се разболее от нещо?

- Ще превозваме само устойчиви и издръжливи породи - авторитетно заяви Арнолд. - Ще проведем медицински преглед. Преди да качим животинките на борда собственоръчно ще дезинфекцирам кораба.

- Виж какво, мечтателю - ядоса се Грегър, - пригответи се за един доста неприятен факт. В този сектор на космоса всички превози на животни се извършват от концерна "Тригейл". Той не търпи конкуренти - затова и няма. Как мислиш да ги излъжеш?

- Ще взимаме по-евтино.

- И ще умрем от глад.

- И без това умираме от глад.

- По-добре да гладуваме, отколкото при пристигането на местоназначението някой влекач на концерна "случайно" да ти пробие резервоара с гориво. Или да откриеш по време на пътя, че водните цистерни

са пълни с керосин. Или че кислородните балони са празни.

- Ама че въображение имаш! - нервно промърмори Арнолд.

- Ти го считаш за плод на моето въображение, но това се е случвало неведнъж. "Тригейл" искат да установят монопол в тази сфера и засега успяват. Аварии с техните конкуренти винаги са "нешастни случайности".

В този момент вратата се отвори. Арнолд със замах скри краката си под бюрото. Грегър със заучено движение запокити картите в чекмеджето.

Посетителят явно не беше родом от Земята. Имаше набита фигура, непропорционално малка глава и бледозеленикава кожа. Уверено се приближи към Арнолд.

- Ще пристигнат в централния склад на "Тригейл" след три дни.

- Толкова бързо ли, мистър Ванс? - попита Арнолд.

- Да. Смагите трябва да се транспортират много внимателно. Квилите пристигнаха преди няколко дни.

- Отлично. Това е колегата ми - Арнолд посочи Грегър, който тъпо се блещеше при този диалог.

- Радвам се да се запознаем - Ванс здраво стисна ръката на Грегър. - Просто ви се възхиждам, момчета! Свободна инициатива и конкуренция - ето в какво вярвам. Известен ли ви е маршрутът?

- Всичко е записано - отговори Арнолд. - Колегата е готов да стартира по всяко време.

- Веднага тръгвам за Вермон II и ще ви чакам там. Приятен път!

Обърна се и излезе.

Грегър бавно попита:

- Арнолд, какви ги вършиш?

- Трупам пари за нас двамата, това върша! - ядно отвърна Арнолд.

- Чрез превоз на добитък?

- Да.

- В сектора на "Тригейл"?

- Да.

- И използваш склада им?

- Да.

- Я да видя договора!

Арнолд измъкна документите. Там пишеше, че Астронавтската антиентропийна (и транспортна) агенция за опазване на природната среда се задължава да достави в системата на звездата Вермон пет смаги, пет фъргели и десет квили. Стоката да се натовари от централния склад на "Тригейл" и да се предаде в главното хале, разположено в орбита около Вермон II. Агенция "ААА - ОПС" има право да построи собствен орбитален склад по своя преценка.

Горепосочените животни трябва да се доставят живи, невредими, здрави, бодри, способни да се размножават и така нататък. Имаше параграфи, предвиждащи огромни неустойки в случай на загуба на животни или ако не са живи, здрави, бодри и така нататък.

Договорът звучеше като съглашение за временно примирие между две враждуващи държави.

- Ти наистина ли подписа този смъртоносен договор? - недоверчиво попита Грегър.

- Много ясно. Каква ти е работата - да натовариш тия животинки, да ги хвърлиш до Вермон и да се върнеш.

- Аз ли? А ти какво ще правиш?

- Ще остана тук и ще ти осигуря поддръжка.

- Подкрепяй ме на борда на ракетата.

- Не, не. Абсурд. Като видя квил и ми се гади.

- Като гледам тоя договор и на мен ми се гади. Хайде, за разнообразие, ти да се заемеш с тази работа.

- Аз отговарям за научно-изследователската работа във фирмата - възрази Арнолд. Потта се стичаше по лицето му на буйни потоци. - Така се разбрахме, забрави ли?

Грегър си спомняше. Даже много добре. Затова само въздъхна и

безпомощно вдигна рамене.

* * *

Двамата започнаха веднага да стягат кораба за път. Трюмът разделиха на три отсека – според броя на породите. Всички животни дишаха кислород и бяха жизнеспособни при двадесет и пет градуса, така че поне тези проблеми отпадаха. Натовариха нужната храна.

След три дни всичко бе готово и Арнолд реши, че вече е време да отидат до централния склад на "Тригейл" за стоката. По пътя до там не се случи нищо, но Грегър не без трепет се приземи на площадката за кацане. Прекалено много слухове се носеха за този концерн, за да може човек да се чувства уютно на негова територия, особено ако е конкурент. Затова взе всички мерки за безопасност – на Луната зареди гориво, попълни запасите на кораба и не възнамеряваше да допуска на борда служители на "Тригейл".

Ако видът на стария очукан кораб тревожеше работниците от "Тригейл", те удачно скриваха чувствата си. Два влекача издърпаха ракетата при товарната рампа.

Грегър отиде да подпише декларациите, а Арнолд остана да следи товаренето.

Чиновникът от "Тригейл" подаде документите на Грегър и с интерес го наблюдаваше, докато Ричард изучаваше съдържанието им.

– Смаги товарите, а? – вежливо попита той.

– Да – отговори Грегър, като в този момент се чудеше как ли изглеждат тези смаги.

– Заедно с квили и фъргели, а? – замислено продължи чиновникът. – Всичко наведнъж. Вие сте много смел човек, мистър Грегър.

– Кой, аз? Защо?

– Ами... Нали знаете старата поговорка? "Ако пътуваш със смаги, не си забравяй микроскопа".

– Не съм чувал такава поговорка.

Чиновникът се усмихна дружелюбно и стисна ръката на Грегър.

– След един такъв лесен курс сам ще съчинявате поговорки. Желая ви успех, мистър Грегър. Неофициално, разбира се.

Грегър леко се усмихна. Върна се на товарната рампа. Смаги, фъргели, квили – всичко бе на борда, настанено в съответните отсеци на трюма. Арнолд включи циркулационната система на въздуха, провери температурата и даде на всички животинки дневната дажба храна.

– Трябва да потегляш – весело каза той.

– Да, трябва – съгласи се Грегър без ентузиазъм. Шмугна се през люка, без да обръща внимание на тълпата хихикащи зяпачи.

Изтеглиха кораба на полосата за излитане. Скоро Грегър беше в космоса и държеше курс към главното хале на системата Вермон, разположено в орбита около втората планета.

През първия ден на полета винаги има достатъчно работа. Грегър провери приборите, огледа цистерните, резервоарите, тръбопроводите и електрическата инсталация. Искеше да се убеди, че нищо не е повредено при старта. После реши да погледне товара. Крайно време беше да види как изглеждат тия зверчета.

В десния преден отсек се намираха квилите. Приличаха на гигантски снежни топки. Грегър знаеше, че дават скъпоценна вълна, за която навсякъде плащат добри пари.

Явно животните не са свикнали с безтегловността, защото храната им бе недокосната. Те унило плуваха покрай стените и тавана, жално блееха и търсеха твърда почва.

При фъргелите всичко беше идеално. Представляваха големи, гладкокожи гущери, чието предназначение в селското стопанство за Грегър си оставаше обвито в тайнствена мъгла. Бяха изпаднали в летаргичен сън и трябваше да спят до края на полета.

Петте смаги го посрещнаха с радостен лай. Тези ласкави тревопасни бозайници явно се наслаждаваха на безтегловността.

Доволен, Грегър се върна в кабината за управление. Всичко започваше нормално. От "Тригейл" не му създадоха проблеми, а животните се чувстваха превъзходно.

Може пък наистина да се окаже лесен курс, помисли си той. В края на краищата този занаят явно не бе толкова опасен.

Провери дали радиостанцията работи, нави будилника и си легна.

Събуди се след осем часа. Сънят не го освежи, главата му щеше да се пръсне от болка. Кафето имаше вкус на слюз. Грегър с труд се съсредоточи върху пулта.

Това е от консервирания въздух, реши той и се обади на Арнолд, че всичко е наред. Обаче по средата на разговора откри, че едва си държи очите отворени.

- Свършвам - каза той и сладко се прозя. - Тук е задушно. Ще отида да дремна.

- Задушно ли? - попита Арнолд. - Не би трябвало да е задушно, нали циркулационната система за въздуха работи.

Грегър откри, че приборите пред него са се напили, или поне се клатеха като пияни. Облегна се на пулта и затвори очи.

- Грегър!

- Ммм...

- ГРЕГЪР! Веднага провери съдържанието на кислорода!

Грегър повдигна с палец единия си клепач само колкото да хвърли да хвърли поглед на индикатора. Страхотно се развесели като видя, че концентрацията на въглеродния двуокис е станала недопустимо голяма.

- Кислород липсва - съобщи той на Арнолд. - Като се събудя, ще оправя всичко.

- Ти си откачил, бе! - изрева Арнолд. - СЪБУДИ СЕ!!!

С неимоверно усилие Грегър се наведе и отвори аварийния кран за кислород. Потокът свежа струя го отрезви. Стана, тръсна глава и отиде да си плисне малко вода.

- Виж животинките! - виеше Арнолд от Земята. - Виж ги как са!

Грегър включи допълнителното проветрение в трите отсека и тръгна към трюма.

Фъргелите бяха живи и още спяха.

Очевидно и смагите не бяха забелязали разликата в състава на атмосферата.

Два квила явно са били в безсъзнание, но сега бързо се съвземаха. В отсека на квилите Грегър най-после разбра какво се е случило.

Нямаше саботаж. Оказа се, че циркулационните вентилатори са задръстени с квилева вълна. Цели кълба се рееха из отсека. Приличаха на снеговалеж при забавен кадър.

- Точно така - каза Арнолд, когато Грегър му обясни каква е работата. - Нима не ти казах, че квилите се стрижат два пъти в седмицата? Сигурно си забравил. Ето какво пише в книгата: "Квилите - *Queelis Tropicalis* - са малки тънкорунни бозайници, далечни роднини на земните овце. Тяхната родина е Тенсис V. Успешно се развъждат и на други планети с високо атмосферно налягане. Дрехите от квилева вълна са огнеупорни, през тях е невъзможно да те ухапят насекоми, не гният и са практически вечни, защото вълната е с високо съдържание на метал. Трябва да се стрижат два пъти в седмицата. Размножават се чрез фемиш."

- Значи не е саботаж - изкоментира Грегър.

- Не е, но по-добре ги острижи.

Грегър каза "Край", откри в чантата с инструментите ножица и тръгна да стриже квилите. Обаче тя веднага се нащърби от металната вълна. Сигурно стрижеха квилите с някакви специални ножици от твърда сплав, реши Грегър.

Успя криво-ляво да обере летящата вълна и отново изчисти вентилаторите. Огледа всичко за последен път и отиде да вечеря.

В рагуто плуваше метална квилова вълна.
Легна да спи сърдит на целия свят.

* * *

След като се събуди първо провери дали старият разнебитен кораб все още държи правилния курс. Главният двигател работеше нормално. Бъдещето започна да придобива розов оттенък, особено след като установи, че фъргелите продължават да спят, а смагите се държат напълно прилично.

Обаче като надникна при квилите, Грегър откри, че не са докоснали храната от момента на тръгването. Положението бе много сериозно и той се свърза с Арнолд за съвет.

- Много просто - съобщи Арнолд след консултация с няколко справочника. - Квилите нямат мускули на гърлото. Трябва им гравитация, за да отива храната надолу по хранопровода. При безтегловността няма сила на тежестта, така че и храната не стига до стомаха.

Наистина много просто. Една от дреболиите, за които никой не се сеща предварително. Обаче в космоса и най-елементарният въпрос се превръща в сложен проблем.

- Ще трябва да придадеш на кораба въртливо движение, за да създадеш гравитация - каза Арнолд.

Грегър пресметна набързо и възрази:

- Ще прахосам сума ти енергия.

- В книгата пише, че може да им пъхаш храната в гърлото с ръка. Овлажняваш леко фуража, правиш го на топка, пъхаш си ръката до лакътя в устата им и оставяш...

Грегър прекъсна връзката и включи страничните двигатели. Разкрачи се широко и с тревога започна да чака какво ще се случи.

Квилите се заеха с храната толкова непринудено, че всеки квилонд би изпаднал във възторг.

Ще трябва да дозареди с гориво на Вермон II. Печалбата ще спадне чувствително, защото на новоусвоените планети горивото е много скъпо. Все пак ще останат достатъчно пари.

Отново се зае със задълженията си по кораба, който бавно преодоляваше безбрежното пространство.

Настъпи време за хранене. Даде фуража на квилите и отиде в отсека на смагите. Отвори вратата и извика: "Елате тук!"

Никаква реакция.

Отсекът беше пуст.

Грегър почувства как стомахът му се превъща в черна дупка. Това не е възможно. Смагите няма къде да отидат. Решили са да се пошегуват и са се скрили. Само че тук нямаше къде да се скрият пет големи смаги.

Лекото треперене премина в неудържима треска. Грегър се сети за неустойките в случай на загуба, повреда и тем подобни.

- Ей, смаг! Излез, бе, смаг! - развика се той. Отговор нямаше.

Внимателно огледа стените, пода, тавана, вратата и вентилаторите, да не би смагите да са се изхитрили да пропълзят през тях.

Но те бяха изчезнали безследно.

Изведнъж дочу някакъв шум около краката си. Погледна надолу и успя да забележи как нещо се шумугна покрай него. Беше един от смагите, не по-дълъг от пет сантиметра. Грегър намери и останалите, скупчени в ъгъла, всичките толкова големи.

Какво му бе казал чиновникът от "Тригейл"? "Ако пътуваш със смаги, не си забравяй микроскопа."

* * *

Грегър просто нямаше време да получи хубав и пълноценен шок. Той плътно затвори вратата и се хвърли към радиостанцията.

- Много странно - каза Арнолд, след като бе въведен в положението. - Смалили са се, казваш. Чакай да погледна... А-ха! Да не би да си създал изкуствена гравитация?

- Разбира се, че съм създал! Нали трябваше да нахраня квилите!

- Не е трябвало. Смагите са привикнали към безтегловността.

- Откъде да знам на какво са свикнали!

- Ако изпитат необичайно притегляне, те се свиват до микроскопични размери, губят съзнание и загиват.

- Нали ти ми каза да създам изкуствена гравитация!

- Как пък не! Само ти споменах, че има такъв метод за хранене на квили в космоса. Препоръчах ти да им даваш храната ръчно.

Грегър успя да потисне желанието си да разбие радиостанцията.

- Арнолд, смагите са свикнали със слабо притегляне. Вярно ли е ?

- Да.

- А при квилите е обратното. Така ли е?

- Да.

- Ти знаеше ли това, когато подписваше договора?

Арнолд преглътна, после покашля и накрая каза:

- Виж сега, наистина ми мина през главата, че това малко ще затрудни работата. Обаче великолепно ще се изплати.

- Да, ако успея да завърша лесния ти курс. Какво ще заповядаш да правя сега?

- Сваляй температурата - самоуверено заяви Арнолд. - Смагите при нула градуса се стабилизират.

- А пък хората замръзват - отбеляза Грегър. - Добре, край.

Навлече всичко, което намери на кораба и включи системата за охлаждане. След един час смагите отново израснаха до нормалните си размери.

Засега всичко вървеше що-годе добре. Нагледа и квилите. Като че ли студа ги беше ободрил. Бяха по-жизнени от когато и да е и блееха за храна. Даде им поредната порция. След като изяде един сандвич с шунка и вълна, Грегър легна да спи.

На другия ден се оказа, че на кораба има петнадесет квили. Бяха се родили пет малки. И всичките бяха гладни. Грегър ги нахрани. Реши, че станалото е в реда на нещата, защото в едно помещение се возеха и мъжки, и женски. Това трябваше да се предвиди и да се разделят не само по видове, но и по полове.

* * *

Само че следващият път, когато отново посети квилите, те бяха станали тридесет и осем.

- Размножават се, а? - попита Арнолд по радиото. Личеше, че е загрижен.

- Да. И по нищо не личи да имат намерение да спират.

- Това трябваше да се очаква.

- Защо? - озадачено попита Грегър.

- Нали ти казах, че квилите се размножават чрез фемиш.

- Май чух нещо такова. Какво ще рече това?

- Точно това, което чуваш - раздразни се Арнолд. - Как си завършил училище? Означава партеногенеза при точката на замръзване на водата.

- Ясно - мрачно произнесе Грегър. - Значи обръщам кораба.

- Недей! Ще се разорим!

- Ако квилите продължат да се размножават с тези темпове, няма да остане място за мен. Ще трябва те да управляват кораба.

- Грегър, не се поддавай на паниката. Има идеално решение на проблема.

- Целият съм в слух.

- Увеличи налягането и влажността на въздуха. Ще спрат да се размножават.

- Сигурен ли си, че смагите няма да се превърнат на пеперуди?

- Няма да има странични явления.

Наистина не си струваше да се връща на Земята. Беше изминал половината път. Със същия успех можеше да се избави от гадните животни и на Вермон.

Трябваше само да ги изхвърли извън кораба. Идеята беше много съблазнителна, макар и неизпълнима.

Грегър увеличи налягането и влажността на въздуха и квилите престанаха да се размножават. Успя да закове бройката на четиридесет и осем. Сега времето му отиваше в чистене на вентилатори. Сюрреалистични бели кълба бавно се носеха из коридорите, в машинното отделение, в цистерните с вода и под ризата на Грегър. Ядеше безвкусни порции с вълна, а за десерт - вечния сладкиш с вълна.

Сънуваше, че се превръща в квил.

На хоризонта се появи ярко петънце. Предният екран показваше сияйната звезда Вермон. След един ден ще разтовари проклетите животни и ще се върне в прашната кантора, при неплатените сметки и пасианса.

Тази вечер Грегър си отвори бутилка вино, за да отпразнува края на курса. Виното успя да измие вкуса на вълна и когато си легна, чувстваше леко, приятно опиянение.

Обаче не успя да заспи. Температурата непрекъснато падаше. Капките по стените замръзваха.

Ще трябва да включи отоплението.

Но... Ако включи отоплението, смагите ще се смалят. Няма да се смалят, ако изключи изкуствената гравитация. Само че тогава четиридесет и осем квили ще обявят гладна стачка.

По дяволите квилите! Все ще се намерят десет парчета, които да са живи, здрави, бодри и така нататък. В този студ не може да се управлява ракета.

Той спря страничните двигатели и включи нагревателите. Чака цял час, треперейки и потропвайки с крака. Нагревателите мощно смучеха енергия от двигателите, но не даваха топлина. Това вече беше смешно! Грегър ги включи на максимална мощност.

След още един час температурата вече беше далеч под нулата. Макар че Вермон се виждаше, Грегър започна да се съмнява дали ще доживее да кацне някъде на топло.

Тъкмо стъкваше огън на пода на кабината, използвайки най-лесно запалимите материали, когато радиото оживя.

- Седя тук и си мисля... - започна Арнолд. - Надявам се, че не си изменял рязко температурата и налягането?

- Каква е разликата - рязко, плавно?

- Може да си дестабилизираш фъргелите. Резките изменения ги вадят от летаргията. По-добре иди и ги виж.

Грегър се засуети. Отвори вратата към отсека на фъргелите, погледна вътре и потрепери.

Разбира се, фъргелите бяха будни. Огромните гущери се разхождаха из помещението, покрити със скреж. От отсека го лъхна поток леден въздух. Грегър хлопна вратата и побърза към радиостанцията.

- Ясно, покрити са със скреж - каза Арнолд. - Те пътуват за Вермон I. Горещо местенце е тази планета, много е близко до звездата. Фъргелите консервират мраз. Това са най-добрите портативни живи фризерни в цялата Вселена.

- Защо не ми каза всичко това по-рано? - ехидно попита Грегър.

- За да не се разстройваш. Освен това те щяха да си спят, ако не си беше играл с налягането и притеглянето.

- Фъргелите са за Вермон I. А смагите за къде са?

- За Вермон II. Малка планета, ниско налягане.

- А квилите?

- Много ясно, за Вермон III.

- Идиот! - закрещя Грегър. - Връчваш ми такъв товар и очакваш да жонглирам с него, а? Налягане, температура, влажност... Сега пък ще хвърча

из системата като във флипер! – Ако в този момент Арнолд се намирал на кораба, Грегър с удоволствие би го удушил.

– Слушай ме внимателно – бавно, много бавно проговори Грегър. – Стига идеи, стига планове. Обещавах ли?

– Добре де, добре – примири се Арнолд. – Няма защо да се гневиш.

Грегър прекъсна връзката и поднови опитите си да затопли кораба. Успя да вдигне температурата до минус пет, но от претоварването нагревателите се скапаха окончателно.

В това време се бе приближил максимално до Вермон II дойде съвсем близо. Грегър остави дървото, което се канеше да запали, и се зае с перфокартата. Перфорира върху нея траекторията към главното хале, кръжащо около Вермон II. Изведнъж чу зловещо стържене. Десетки стрелки и индикатори заеха изходно положение.

Уморено заплува към машинното отделение. Главният двигател не работеше и не бе нужно човек да има специално образование, за да разбере причината.

Из въздуха се носеше квилова вълна. Беше се вмъкнала под уплътненията, в смазочната система и в охлаждащите вентилатори.

За полираните детайли на двигателя металната вълна бе подействала като фини абразивни стружки. Чудно как бе издържал досега.

Грегър се върна в кабината за управление. Невъзможно бе да кацне без главния двигател. Трябваше да го ремонтира в космоса, което автоматично щеше да погълне печалбата. За щастие със страничните двигатели можеше да се движи и да маневрира.

Вероятността да успее бе петдесет процента, но още не беше късно да се свърже с изкуствения спътник, който служи за главно хале на Вермон.

– Говори "AAA – ОПС" – обяви Грегър, след като влезе в орбита около спътника. – Моля, дайте разрешение за кацане.

Чу се трясък от статичен заряд.

– Говори спътникът – отговори нечий глас. – Идентифицирайте се по-подробно.

– Това е кораб на агенция "AAA – ОПС", отивам на Вермон II, идвам от централния склад на "Тригейл" – уточни Грегър. – Документите са наред.

Повтори традиционната формална молба за разрешение за кацане и се облегна в креслото.

Борбата не беше лека, но всички животни бяха доставени живи, здрави, бодри, годни да се размножават и така нататък, и така нататък. Агенция "AAA – ОПС" заработи добри пари. Сега Грегър мечтаеше само за едно – да напусне кораба и да се потопи във вана с гореща вода. И цял живот да е далеч от фъргели, квили и смаги. Искаше...

– Отказва ви се разрешение за кацане.

– Какво-о-о?

– Много съжалявам, но в момента нямаме свободни места. Ако искате останете в орбита, ще се постарая да ви приемем след три месеца.

– Чакайте! – Грегър щеше да полудее. – Не може така! Продуктите ми свършват, главният ми двигател не работи, не мога да търпя тия животни...

– Много съжалявам!

– Нямате право да ме изгоните! Това е обществено хале. Ще се наложи...

– Обществено? Извинете, сър, но това хале е собственост на концерна "Тригейл".

Радиото млъкна. Няколко минути Грегър тъпо го съзерцаваше.

"Тригейл"!

Ето защо не го закачаха в централния склад на Земята. Много по-остроумно е да не му разрешат да кацне тук, в халето около Вермон II.

Най-лошото е, че сигурно имат законно право да постъпят така.

А той не може да кацне на планетата. Без главния двигател такъв опит би бил самоубийствен.

От друга страна в системата Вермон няма друго космическо хале, където да кацне.

Какво пък, беше докарал животните почти до склада. Без съмнение,

мистър Ванс ще разбере и оцени добрите му намерения.

Свързва се с него на Вермон II и започна да му обяснява положението.

- Не са ли в склада? - прекъсна го Ванс.

- На двадесет километра от него.

- Така няма да стане. Разбира се, аз ще си прибера животните - те са мои. Но в договора има клаузи, предвиждащи неустойки в случай на непълноценна доставка.

- Вие няма да прибегнете до тях, нали? - примоли се Грегър. - Имах намерение...

- Това не ме интересува. За мен е важна печалбата.

И прекъсна връзката.

Плувнал в пот въпреки студа, Грегър се обади на Арнолд и му разясни новото положение.

- Това не е етично! - обяви Арнолд.

- Но е законно.

- Знам, по дяволите! Трябва да помисля.

- Измисли нещо умно.

- Ще ти се обадя по-късно.

След разговорите Грегър няколко часа храни животните, махаше квилова вълна от косата си и гореше мебели на пода на кабината. Когато най-после го потърсиха, той суеверно стисна палци, преди да отговори.

- Арнолд?

- Не, Ванс е.

- Мистър Ванс, ако ни дадете малко време, бихме могли да завършим работата както е по договор. Уверен съм, че...

- Успяхте да ме изиграете - прекъсна го Ванс. - При това напълно законно. Направих необходимите справки. Хитро измислено, сър, наистина хитро. Изпращам буксир за животните.

- Но клаузите за неустойка...

- Те отпадат.

Грегър се замисли. Хитро измислено? Какво е направил Арнолд?

Реши да му се обади в кантората.

- Говори секретарката на мистър Арнолд - отговори момичешко гласче. - Мистър Арнолд няма да се връща днес.

- Няма да се връща? Секретарка? Търся Арнолд от "AAA - ОПС". Попаднал съм на друг Арнолд, нали?

- Не, сър, това е кантората на мистър Арнолд от Астронавтската антиентропийна агенция за опазване на природната среда. Искате да направите поръчка? Имаме първокласно хале в системата Вермон, на орбита около втората планета. Превозваме животни от и на планети с ниска, средна и висока гравитация. Мистър Грегър ръководи лично превозите. Мисля, че ще останете доволен от цените.

Значи това е измислил Арнолд - да превърне кораба в склад! Поне по документи. А и договорът им предоставяше възможност да оборудват склад по своя преценка. Умно!

Обаче тоя идиот Арнолд си е въобразил, че в това е бъдещето. Решил е да се заеме с този бизнес сериозно. Склад в системата Вермон!

- Какво казахте, сър?

- Казах, че говори складът. Приемете радиograma за мистър Арнолд.

- Записвам, сър.

- Предайте на мистър Арнолд да анулира всички поръчки. Неговият склад се връща вкъщи. Ако успее...

Последна редакция: 13-Dec-2000